



Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-582/15

**Trestní řízení
proti
Gerritu van Vemdemu**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rechtbank Amsterdam)

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Vzájemné uznávání rozsudků –
Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV – Oblast působnosti – Článek 28 – Přejícné ustanovení –
Pojem „vydání konečného rozhodnutí [rozsudku]““

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 25. ledna 2017

1. *Justiční spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2008/909 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech — Definice — Pojem „rozsudek“ — Autonomní a jednotný výklad*

[Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909, čl. 1 písm. a)]

2. *Justiční spolupráce v trestních věcech — Rámcové rozhodnutí 2008/909 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech — Přejícné ustanovení — Prohlášení členského státu umožňující i nadále uplatňovat stávající právní nástroje týkající se předávání odsouzených osob, které platily před vstupem rámcového rozhodnutí v platnost — Podmínka — Pojem „vydání konečného rozhodnutí [rozsudku]“ — Rozsah*

[Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909, čl. 1 písm. a), čl. 3 odst. 1 a 28 odst. 1 a 2]

1. Viz znění rozhodnutí.

(viz body 25, 26)

2. Článek 28 odst. 2 první věta rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje jen na rozsudky, které nabyly právní moci před datem stanoveným dotýcným členským státem.

Tento výklad potvrzuje definice „rozsudku“ uvedená v čl. 1 písm. a) tohoto rámcového rozhodnutí. V tomto ohledu je okolnost, že se v článku 1 i ve výše zmíněném čl. 28 odst. 2 hovoří o „právní moci“ dotčeného rozsudku, respektive „konečné povaze“ rozsudku, projevem zvláštní důležitosti, kterou má pro účely použití posledně citovaného ustanovení nemožnost napadnout daný rozsudek, potažmo datum, od kterého je toto napadení nemožné. Ostatně vzhledem k tomu, že pojmy „rozhodnutí [rozsudek]“ a „vydání“ tohoto rozsudku použité v čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládány na území Unie autonomním a jednotným způsobem, nemůže působnost těchto pojmů,

a tudíž ani působnost tohoto ustanovení záviset na vnitrostátním trestním řízení vydávajícího státu ani na vnitrostátním trestním řízení vykonávajícího státu. Proto je třeba vyloučit takový výklad čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, na jehož základě by jeho použití záviselo na datu, kdy se určitý rozsudek považuje za „vydaný“ ve smyslu dotčeného vnitrostátního práva bez ohledu na datum nabytí právní moci.

Konečně je ke kontextu ustanovení dotčeného ve věci v původním řízení, jakož i k cílům právní úpravy, jejíž je součástí, nutno připomenout, jak podotkl generální advokát v bodech 45 až 48 svého stanoviska, že čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 představuje výjimku z obecného režimu zavedeného v čl. 28 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, který stanoví, že žádosti o uznání rozsudku a o výkon trestu obdržené před 5. prosincem 2011 se řídí předpisy, které přijaly členské státy k provedení citovaného rámcového rozhodnutí. Prvně zmíněné ustanovení musí proto být coby výjimka z tohoto obecného režimu vykládáno striktně.

Striktní výklad čl. 28 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 v tom smyslu, že se toto ustanovení vztahuje jen na rozsudky, které nejpozději 5. prosince 2011 nabyly právní moci, přitom tím, že omezuje počet případů, jež se i nadále řídí právními předpisy existujícími v době, kdy uvedené rámcové rozhodnutí vstoupilo v platnost, takže v důsledku toho zvyšuje počet případů, které se mohou řídit předpisy přijatými členskými státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí, může nejlépe zaručit dosažení cílů sledovaných samotným rámcovým rozhodnutím. Tímto cílem je, jak plyne z čl. 3 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, aby členské státy uznávaly rozsudky a prováděly výkon v nich uložených trestů s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzených osob.

(viz body 27–31, 33 a výrok)